

Hãy Giành Lấy Cuộc Cách Mạng Trúc Sậy Cho Việt Nam

[TS. LS. Luu Nguyen Dat](#)

February 3, 2011

Trước khi đi sâu vào vấn đề, chúng ta hãy định nghĩa rõ ràng từ ngữ “Cách Mạng”.

Hán Việt Tự Điển của Đào Duy Anh đưa ra hai định nghĩa về cụm từ “cách mạng”. Theo định hướng cổ truyền [cũ], cách mạng hay “cách mệnh” có nghĩa căn bản là “đổi mệnh vua” theo ý trời: vua phải chịu “mệnh trời”. Mà ý dân cũng là ý trời. Còn theo thuật ngữ thời cận đại, cách mạng có nghĩa tận cùng là “đổi chế độ cũ mà xấu” để dựng nên một chế độ mới mà tốt.

Cách mạng theo thuật ngữ Tây phương là “*révolution*”, khác với “*évolution*”. Về bình diện lịch sử và tư tưởng nhân bản, *Évolution* là sự hình thành tiếp nối theo một lịch trình tiến hoá thuần chính, vững vàng, như hiện tượng tiến triển tại Âu Châu từ thế kỷ 18 tới nay. Nhờ vào kiến thức sáng tạo linh động, biết sử dụng đúng mức tư bản, mậu dịch và kỹ thuật phục vụ con người tự do mà các nước tân tiến Âu Mỹ đã thích hợp tiến hoá theo hướng dân chủ cởi mở, chân chính, như một mẫu mực khả vọng nhất cho nhân loại.

Do đó, biện pháp “cách mạng” chỉ cần sử dụng tới, trong trường hợp khiếm khuyết tiến hoá, để thực hiện một sự đổi thay căn bản, đột phát dưới hình thức xoay vòng đảo thải toàn bộ phận chính trị, xã hội, văn hoá lỗi thời, xấu xa, ung nhọt, mà thời cuộc không thể dung thứ được.

Chế độ Cộng Sản Việt Nam không thể thực hiện cuộc tiến hoá dân tộc

Rõ rệt nhất, từ lúc thành lập bán khai, rồi lộ diện, đảng phái và nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam [CSVN] không bao giờ phục vụ quyền lợi của dân tộc Việt Nam. Ngay từ thời mờ ám, hang ổ của Hồ Chí Minh, các lãnh tụ CSVN chỉ nhằm áp đặt trên

lãnh thổ Việt Nam những thủ đoạn cai trị tập quyền chuyên chính đóng khuôn theo chính sách cộng sản quốc tế, căn cứ vào chỉ thị của các lãnh tụ Nga Xô và Trung Cộng, nhất là các yêu sách độc đoán của Staline và Mao Trạch Đông.

Tư Tưởng Hồ Chí Minh xây dựng trên căn bản bí ẩn, xảo trá, phản trắc, dùng người như vật dụng nhất thời [*“vắt chanh bỏ vỏ”*] để tiêu hủy [*“thủ tiêu”*], trao đổi khi hết cần tới, hay khi có lợi lộc khác. Đối với Hồ Chí Minh và các đồng chí cộng sản, cứu cánh biện minh cho phương tiện, kể cả thủ đoạn đê hèn nhất. Cái dã tâm là cứu cánh của họ không có mục đích chính đáng, phục vụ dân tộc, mà chỉ phỉnh gạt, lừa lọc, gây tội ác để thực hiện đảng phiệt và chế độ cộng sản của họ, có lợi cho khối cộng sản chuyên chính quốc tế, dù phải làm thiệt hại cho dân tộc Việt Nam.

Trong cuốn *Thành ngữ – Điển tích – Danh nhân Từ điển* của tác giả Trịnh Vân Thanh (Trịnh Chuyết), do Nhà xuất bản Văn học xuất bản năm 2008, có ghi như sau: *“Năm 1925, nghe theo lời của Lý Thụy và Lâm Đức Thọ, Phan Bội Châu gia nhập vào tổ chức “Toàn thế giới bị áp bức nhược tiểu dân tộc“, nhưng sau đó Lý Thụy và các đồng chí lập mưu bắt Phan Bội Châu nộp cho thực dân Pháp để (1) Tổ chức lấy được một số tiền thưởng (vào khoảng 15 vạn bạc) hầu có đủ phương tiện hoạt động. (2) Gây một ảnh hưởng sâu rộng trong việc tuyên truyền tinh thần ái quốc trong quốc dân“*. Trong giai đoạn đó, cuối năm 1924, Nguyễn Ái Quốc rời Liên Xô tới Quảng Châu, lấy tên là Lý Thụy, làm phiên dịch trong phái đoàn cố vấn của chính phủ Liên Xô bên cạnh Chính phủ Trung Hoa Dân quốc, do Mikhail Markovich Borodin làm trưởng đoàn. Vậy, chính Hồ Chí Minh, ẩn danh Nguyễn Ái Quốc, ẩn danh Lý Thụy đã phản “đồng chí” nhất thời của mình vì một quyền lợi nhỏ nhen, và nhất là vì ghen ghét, tranh giành ảnh hưởng.

Ứng dụng tư tưởng căn bản trên, năm 1941, Đảng CSVN họp ở Cao Bằng đã quyết định thành lập Việt Nam Độc lập Đồng Minh Hội (Việt Minh) để ‘mượn đầu heo nấu cháo’, gây thêm lực lượng, kết tụ “đồng minh giai đoạn” dưới chiêu bài “ái quốc”, chống Pháp, dành độc lập: *“Liên hiệp hết thảy tất cả các tầng lớp nhân dân, các đảng phái cách mạng, các đoàn thể dân chúng yêu nước, đang cùng nhau đánh đuổi Nhật-Pháp, làm cho Việt Nam hoàn toàn độc lập, dựng lên một nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa.”* Sau đó vài năm, thành phần cộng sản bắt đầu loại trừ các hệ phái quốc gia trong “Mặt trận Liên Việt”: Cán bộ cộng sản thẳng tay tiêu diệt các đảng viên Việt Nam Quốc Dân Đảng, Đại Việt, Duy Dân v.v., dù những thành phần dân tộc này đã từng nhiệt thành sát cánh chống Pháp.

Cũng theo chiêu bài lợi dụng và tiếm quyền “đồng minh nhất thời” trên, lực lượng cộng sản miền Bắc đã xâm nhập miền Nam và tuyên bố thành lập Mặt trận Dân tộc Giải phóng Miền Nam Việt Nam vào năm 1960. Lực lượng Việt Cộng miền Nam trá hình này sau 1975 cũng bị “thất sủng”, các lãnh tụ của “Mặt trận Dân Tộc” cũng bị thủ tiêu, hoặc đi “cải tạo” như kẻ thù phản động. Đồng chí hôm trước, kẻ thù hôm

sau: Làm gì có “Mặt trận Dân tộc”? Làm gì có giải phóng dân tộc Miền Nam? Khi đó chỉ là một cuộc tẩy thanh ý thức hệ, một mưu toan bá chủ quyền lợi độc nhất của đảng cộng sản “Bắc Thuộc”.

Kể cả “đồng bào” của chế độ CSVN, dù được tuyên truyền tung hô là “dân làm chủ”, bất cứ lúc nào họ cũng sống trên đe dưới búa và dưới lưỡi liềm sát cổ. Làm sao có “tiến hoá dân tộc” khi đội ngũ mác-xít trá hình “công bộc” chỉ biết tiếm quyền dân, với dã tâm nuôi dưỡng căm thù, tranh đấu giai cấp, đấu tố tư sản, đấu tố phú nông, sát hại địa chủ? Đó là những đợt “cải cách ruộng đất”, cố sát tập thể từ năm 1953 tại vùng Thanh Hoá, Liên Khu IV tới năm 1956, trên khắp miền Bắc.

Căn cứ vào “Nguồn tài liệu: Cục lưu trữ quốc gia Nga”:
<http://www.rusarchives.ru/evants/exhibitions/vietnam1/22.shtml>

Экспонаты историко-документальной выставки
“Советско-вьетнамское экономическое и научно-техническое
сотрудничество. 1950 – 1990 гг.”
Письмо Хо Ши Мина И.В.Сталину. 1952 г.

Архив Президента РФ

Дорогому товарищу Ч.В. Сталину

Направляю Вам проект аграрной программы партии Трудящихся Вьетнама. Проект программы был составлен мною при помощи товарищей Лю Шао-ци и Ван Цзя-сян. Прошу Вас ознакомиться с ним и дать Ваши указания по нему.

С коммунистическим приветом!

[Хо Ши Мин]

31 октября 1952 г.

Ho Chi Minh

Копии посланы в ЦК, Маленкову,
Молотову, Громыко.
1. XI. 1952. W C-54/04)

với nội dung bản chuyển dịch Bức thư trên như sau:

Đồng chí Stalin thân mến:

Xin gửi ngài chương trình cải cách ruộng đất của Đảng lao động Việt Nam. Chương trình hành động được lập bởi chính tôi dưới sự giúp đỡ của đồng chí Lưu Shao Shi, Văn Sha San.

Đề nghị ngài xem xét và cho chỉ dẫn.

Gửi lời chào cộng sản.

Hồ Chí Minh, 31/10/1952

Vậy, căn cứ vào “Nguồn tài liệu” mật trên, chúng ta có thể khẳng định chắc chắn rằng chương trình “cải cách ruộng đất” bằng thăm sát tập thể khoảng hai trăm ngàn người dân, quy vào thành phần địa chủ và phú nông [1] [a] chỉ có tính cách thừa hành dưới sách động trực tiếp của Trường Chinh, Tổng bí thư Đảng, [b] nhưng minh thị dưới quyền chỉ đạo và chủ mưu của thủ lĩnh Hồ Chí Minh, [3] căn cứ vào chủ trương hại dân, thổ phỉ, “vô sản hoá” rập khuôn theo mưu đồ Nga xô và Trung cộng. Đây là một trong những phương cách chính yếu mà những người theo chủ nghĩa cộng sản nghĩ rằng phải thực hiện để lập thiết lập nền chuyên chính vô sản nhằm tiến lên chủ nghĩa xã hội một cách nhanh chóng. Trong bản Tuyên ngôn của Đảng Cộng sản (*Manifesto*), Karl Marx đã tuyên bố: “cách mạng ruộng đất là điều kiện để giải phóng dân tộc”. Bằng cách thủ tiêu và sát hại dân oan.

“Cải cách ruộng đất” Miền Bắc [1953-56] & Hồ chôn tập thể đồng bào Huế Tết Mậu Thân [1968]

Ngoài cuộc thăm sát tập thể thành phần địa chủ và phú nông, tiểu tư sản, nhân danh “cải cách ruộng đất”, chế độ CSVN còn trực tiếp nhúng tay vào sách lược sát hại, thủ tiêu, chôn sống gần 8 ngàn dân vô tội, [2] cũng lạnh lùng nhân danh “giải phóng” dân tộc xứ Huế vào dịp Tết Mậu Thân 1968.

Để thực hiện chính sách hại dân, độc tài đảng phiệt chuyên chính, sau khi chiếm được chính quyền tại Miền Bắc Việt Nam vào năm 1954, Hồ Chí Minh đã bê nguyên cái mô hình “học tập cải tạo” của Mao Trạch Đông từ Trung Cộng vào Miền Bắc Việt Nam. Đây là một kế hoạch nằm trong chính sách giết người có chủ đích, có tính toán dưới cái chiêu bài giả hiệu là “cải tạo” những người chống đối chủ nghĩa xã hội để trở thành công dân của nước xã hội chủ nghĩa. Với kế hoạch “cải tạo giết người” này, Hồ Chí Minh đã giết và thủ tiêu 850 ngàn người dân Miền Bắc trong những cái gọi là “trại học tập cải tạo”. Với Nghị Quyết về “học tập cải tạo” mang số 49-NQTVQH ngày 20/06/1961, áp dụng trong toàn nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà, những nạn nhân bị bị thanh trừng gồm những thành phần sau đây :

1. Tất cả những gián điệp nguy hiểm, những biệt động ; tất cả những quân nhân và viên chức hành chính của chính quyền quốc gia trước đây.
2. Tất cả những nhân vật nòng cốt của các tổ chức và đảng phái đối lập.
3. Tất cả những thành phần ngoan cố thuộc giai cấp bóc lột và những kẻ chống phá cách mạng.
4. Tất cả những kẻ chống phá cách mạng đã bị tù và hết hạn tù nhưng không chịu cải tạo.

Do đó, ngay sau ngày 30 tháng Tư năm 1975, Chế độ CSVN đã tiếp tục thi hành kế hoạch bỏ tù cả triệu quân cán chính của phe Quốc Gia bại trận, đồng thời thủ tiêu mất tích hài cốt của 165 ngàn quân, cán, chính VNCH trong 150 “trại tù cải tạo” trên toàn cõi Việt Nam. Chế độ CSVN này tới ngày nay vẫn truy tố và tiếp tục bỏ tù bất cứ ai dám bày tỏ bất đồng chính kiến, hay can đảm chỉ trích những sai quấy, thói nát của Chế độ này.

Những vi phạm nhân quyền [bất hợp hiến] như cấm đoán tự do tư tưởng/chính kiến, thờ phụng, hội họp, đều bắt nguồn ở sự lạm quyền của chế độ CSVN trường kỳ uy hiếp, phản dân, cốt để duy trì nhu cầu độc đoán của đảng CSVN”. Đó là lý do ông Đinh Thế Huynh, Chủ tịch Hội Nhà Báo VN và là Ủy viên Trung Ương Đảng, khi trả lời phóng viên nước ngoài, đã khẳng định rằng “Việt Nam không có nhu cầu đa nguyên, đa đảng và dứt khoát không đa nguyên, đa đảng”. Nhưng “Việt Nam” này chắc chắn không phải là toàn thể hơn 85 triệu dân ...không có thể đảng. Lý do mà Ủy viên Trung Ương Đảng này trắng trợn tuyên bố như vậy ngay giờ phút mở đầu của Đại Hội Đảng thứ XI là để bịp mồm dân và đồng thời xác định lập trường ngoan cố của CSVN không muốn dân tộc tiến bộ, không muốn dân tiến hoá, cạnh tranh, đòi hỏi, kiểm soát, chỉ trích, hạn chế quyền lợi của Đảng. Chế độ CSVN muốn dân tiếp tục che mắt bịp mồm, đứng ngoài lề xã hội, tiếp tục “chậm tiến”, biết ít, trung bằng giả, học “giả”, làm giả, ăn giả, nói giả, tin giả, được giả. Dĩ nhiên một xã hội như vậy phải tiến hoá giả, thịnh vượng giả, hãnh diện giả. Tự sướng giả. Sống giả. Yêu giả. “Yên phận giả”. [3]

Ngoài chính sách lừa dân, tiếm quyền, bội ước, sỉ nhục nguyên tắc hiến định [rừng] và lạm quyền pháp định nhà nước [cuội]; ngoài việc hủy hoại tư tưởng, niềm tin, tư duy và tư cách căn bản của người dân với ý đồ loại trừ mọi triển vọng tự chủ, tự quyết, tự phát của hơn 85 triệu, chế độ CSVN còn trắng trợn trở thành một bày tham nhũng tư bản đỏ, cướp đất của dân, của chùa, của chúa, thụt két của công, đại náo môi trường mậu dịch toàn cầu, chia chác toàn bộ lãnh đạo. Chế độ CSVN ngày nay không hơn, không kém một hệ thống mafia quốc tế, một băng đảng tội ác dây chuyền, di căn toàn bộ. Chế độ CSVN còn phạm tội bán ranh, bán đảo, bán rừng, bán quặng: phe đảng này luôn luôn chủ mưu bán đứng lịch sử và căn cước của toàn dân Việt Nam; tìm mọi cách cầm cố, bán toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải cho đàn anh Trung Cộng, miễn sao họ được bảo vệ, được giữ nguyên cái ghế quyền hành mục nát, “made in China”.

Gần đây những chế độ độc tài, tham nhũng, xấu xa, tội tệt tại Tunisie, Egypte [Ai Cập], Soudan, đã bị lật đổ hoặc đe dọa bởi các phong trào nhân dân hưởng ứng cuộc “**cách mạng hoa nhài**” [*la révolution du jasmin*].

Dân Tunisie căm ghét chế độ độc tài thối nát, tham nhũng của Tổng thống Ben Ali, với 5 nhiệm kỳ kể từ năm 1987. Gia đình tổng thống và các quan chức chính phủ thì nhau biển thủ tài sản quốc gia. Mặc dầu chính quyền của Ben Ali thẳng tay đàn áp biểu tình đối lập, nhưng phong trào chống đối mỗi lúc dâng cao. Do đó khi ngọn đuốc của anh sinh viên Mohamed Bouazizi bùng lên thì nó khiến khối thuốc nổ trong lòng người dân Tunisie đặc biệt là giới trẻ, bộc phát mạnh mẽ không có gì ngăn cản được. Sau vài đêm biểu tình, Tổng thống Ben Ali phải sang tỵ nạn tại Saudi Arabia

Ảnh hưởng dây chuyền từ **cuộc cách mạng hoa nhài** tại Tunisie đã lan sang Ai Cập. Các cuộc biểu tình đòi Tổng thống Hosni Mubarak từ chức đang tiếp diễn khắp Ai Cập. Dù có khoảng 1.000 người biểu tình bị bắt, nhưng phong trào nhân dân vẫn có khả năng tập hợp lực lượng đủ lớn để làm cách mạng theo kiểu Tunisie. Tổng thống Mubarak của Ai Cập cũng làm tổng thống tại vị gần 30 năm kể từ năm 1981. Các cuộc biểu tình đòi chấm dứt sự cai trị của Mubarak đã nổ ra khắp nơi trên đất nước Ai Cập. Mục đích tối hậu là thành lập một chính thể mới hợp với ý dân.

Ngoài ra, những cuộc biểu tình chống chính phủ ở Ai Cập đã châm ngòi cho các cuộc biểu tình của sinh viên ở Soudan, rồi lan sang Syria. Cuộc “**cách mạng hoa**

nhà“ đang vận chuyển tại Trung Đông và sẽ còn gây nhiều hiệu ứng ở những nơi khác trên hoàn cầu để gạt bỏ hay tấn công các chế độ độc tài, xấu xa, phản dân, lỗi thời.

Tạp chí *Foreign Policy – Chính sách Ngoại giao* – đã đưa Việt Nam vào danh sách “các đồng minh đáng xấu hổ nhất”, trong đó có Ai Cập, Kazakhstan, Jordan, Ethiopia, Saudi Arabia, Uganda, Uzbekistan và Yemen. Tạp chí căn cứ vào báo cáo của Human Rights Watch để cho rằng “Việt Nam đã tăng cường trấn áp nhân quyền trong năm qua, bỏ tù những người bảo vệ quyền con người, các *bloggers* và những người vận động chống tham nhũng”. Tạp chí cũng xác nhận rằng các nhóm tôn giáo thường xuyên bị cảnh sát sách nhiễu tàn bạo. [4]

Như vậy, trong suốt hơn 70 năm, chế độ CSVN đã hội đủ chứng cứ xác định tội trạng phản nước, hại dân để trở thành một chế độ lỗi thời, xấu xa, tội tệt cần loại bỏ. Vậy đã tới lúc để người dân Việt Nam kết lực thực hiện cuộc cách mạng “đổi chế độ cũ mà xấu” để dựng nên một chế độ mới mà tốt. Người Trung Đông có “Cách Mạng Hoa Nhài”. Người Việt Nam trong nước sẽ chọn và dựng lên cuộc “Cách Mạng Trúc Sậy”, bắt nguồn từ nhu cầu của dân, từ lòng dân, để thực hiện một trật tự mới, chân chính, có ích lợi chung cho dân tộc.

Thế nào là Cách Mạng Trúc Sậy

Chúng ta dùng hai ký hiệu thảo mộc để nói tới cách sử dụng căn bản về nội lực trong cuộc đổi thay chế độ cộng sản Việt Nam này. Cuộc cách mạng cần hai thế lực dân gian: [a] một thiểu số trí thức soi sáng bằng nỗ lực chuẩn bị phát động, mở đường dẫn lối và [b] đa số người dân trong cuộc, dần dà hưởng ứng, bằng cách hỗ trợ cuộc khởi nghĩa hay trực tiếp thực hiện cuộc cách mạng tới cùng.

Lực lượng trí thức đã sẵn có, với những người Việt bảo trọng tự do dân chủ tại Hải Ngoại, với lực lượng trí thức phản tỉnh trước sự sụp đổ, băng hoại của chế độ cộng sản Việt Nam, với giới chuyên gia trẻ đầy hào khí và năng lực xây dựng một chế độ hoàn toàn đổi mới, từ chính sách tới tư duy hành động, từ cơ sở chính trị tới tổ chức xã hội dân sự phải trong sáng, kiện toàn, đa nguyên, đa đảng, trong một xã hội tự do, cởi mở, hữu hiệu, nhân bản.

Những thành phần trí thức đó đều nuôi dưỡng một chủ trương chung: tranh đấu cho Nước, xây dựng cho Dân. Họ là những thân trúc bắt rễ vào thực trạng đổ vỡ và băng hoại di căn của chế độ cộng sản. Tuy thân phận mỏng manh trước những cơn cuồng bão của chế độ, họ vẫn giống thẳng như đoạn trúc xanh, bền bỉ, kiên trì, không hoang mang, không gục ngã. Họ đã hết sợ, hết hãi. Họ kết nối với nhau để “trúc chẻ ngói tan”, dần dà làm rạn nứt, tách mảnh cơ sở kiên cố của chế độ cộng sản hiện hành.

Trong giới trí thức dần thân tranh đấu cho Nước, xây dựng cho dân, điển hình nhất phải nói tới LM. Nguyễn Văn Lý, LS. Lê Công Định, LS. Lê Thị Công Nhân, các nhà văn Trần Khải Thanh Thủy, Trần Mạnh Hào, Blogger Điều Cày, Blogger Mẹ Nấm, Blogger Anh Ba Sài Gòn, tức LS. Phan Thanh Hải, và Tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ...

“TS Cù Huy Hà Vũ từ khởi kiện thủ tướng đến yêu cầu xóa bỏ điều 4 Hiến pháp”. Vũ trả lời phỏng vấn đài VOA khoảng tháng 6/2010, đòi xóa bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam, kêu gọi xóa bỏ điều 4 Hiến pháp với lời lẽ: “...*Dứt khoát là sự mạo nhận của Đảng Cộng sản Việt Nam, không phải do bầu cử mà có nên quyết không thể là “chính danh”. Mà Đảng đã không “chính danh” thì không thể lãnh đạo bất kì ai*”. Vũ khẳng định: “*Tóm lại, điều 4 Hiến pháp Việt Nam là hoàn toàn phi lý và vì vậy dứt khoát phải xóa bỏ...*”. (BL 139, 140, 148, 164 đến 167, 213 đến 226, 277 đến 286, 333 đến 342, 654 đến 675, 696 đến 702, 744 đến 753, 1148 đến 1152).

Thì câu hỏi được đặt ra ở đây sẽ là : ” Đảng Cộng sản Việt Nam có mạo nhận vai trò lãnh đạo nhà nước và xã hội của mình mà không phải do bầu cử mà có nên như quy định của Hiến pháp để được coi là “chính danh”, hợp pháp hay không?”.

Bằng phương pháp tương tự như vậy, từ bản Cáo trạng chúng ta sẽ có một loạt câu hỏi sau đây, hy vọng giúp cho các bạn đọc tự tìm hiểu để có câu trả lời của chính mình rằng Tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ đã nói đúng hay sai về những vấn đề mang tính mâu chốt của chế độ hiện tại như sau:

1. - Có đúng là hiện nay ở Việt Nam người ta (chính quyền) đang sử dụng ngân sách vô tội vạ và rất nhiều tiền từ ngân sách Nhà nước chi vào những việc thậm chí là Mafia... để có được chế tài đối với những kẻ cướp ngày hay không? Để giảm thiểu hay xóa bỏ nó thì cách duy nhất là phải có chế độ đa đảng tại Việt Nam” có đúng hay không?
2. - Có đúng là việc duy trì cho Đảng Cộng sản Việt Nam tiếp tục độc quyền lãnh đạo đất nước chỉ là để phục vụ lợi ích phi pháp một nhóm nhỏ trong Đảng Cộng sản Việt Nam, đi ngược lại với lợi ích của đại đa số nhân dân trong đó có hàng triệu đảng viên cộng sản hay không?
3. - Có đúng Đảng Cộng sản Việt Nam đã tự mạo nhận vai trò lãnh đạo nhà nước và xã hội của mình, mà không phải do bầu cử mà có nên như quy định của Hiến pháp để được coi là “chính danh”, hợp pháp hay không?
4. - Có đúng là chính quyền dưới sự lãnh đạo của ĐCSVN hiện nay đang ngày càng trở lên thối nát so với trước kia hay không?
5. - Có đúng vì tam quyền không phân lập, nên dẫn tới tình trạng hiện nay cả Chính phủ, Tòa án, Quốc hội (hành pháp, tư pháp và lập pháp) đồng lòng hại dân, ngược lại 180 độ với Điều 2 Hiến pháp Việt Nam năm 2002 (sửa đổi) có

ghi: “Nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam là nhà nước pháp quyền Xã hội chủ nghĩa, của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân.” hay không?

6. - Có đúng vụ bà Trần Khải Thanh Thủy “cố ý gây thương tích” đã có dấu hiệu rõ rệt của một vụ khiêu khích hay bẫy người khác phạm tội thực hiện bởi chính cơ quan trấn áp tội phạm hay không?
7. - Có đúng là so với chính quyền VNCH thì chính quyền hiện nay tham nhũng là “ăn” ngay vào tài sản của nhân dân Việt Nam, từ đồng tiền của người dân, đất đai tài nguyên cho đến các khoản vay nước ngoài của chính phủ dẫn đến con cháu sau này phải oằn lưng trả nợ hay không? [5]

Còn toàn lực dân gian là những khóm sậy, be bờ cuộc cách mạng khi mọc cạnh nước và đất liền, phân định rõ rệt thể đứng của dân tộc, của đất nước, của bùn lầy và ngược lại của tổ chức canh tân, trong sáng, khi mùa màng phải chu toàn. Những người dân trước kia bị che mắt, bịt tai, nên cũng tự bịt miệng luôn. Ngày nay với những tin tức minh bạch tràn ngập đến từ mọi phương hướng, mọi thể cách, người dân không thể dẫm chân mãi trong tăm tối, trong mê tín, trong thất vọng. Người dân trong nước ngày nay nghe được tiếng nói trung thực của loài người, đọc được tư tưởng thụ nhân, sáng suốt của những con người may mắn đang sống trong thế giới tự do.

Cây sậy Việt Nam, suốt 70 năm qua bị chế độ cộng sản Việt Nam coi rẻ như cỏ rả, như loại thảo mộc vô giá trị, bò rạp dưới chân ba triệu cán bộ kiêu căng, mù quáng, nay với đà phát động chẳng đặng đừng của mậu dịch toàn cầu và cuộc bùng nổ của mạng lưới viễn liên toàn thế giới, những khóm sậy Việt Nam có khả năng trở thành cả một rừng sậy biết suy nghĩ [*des roseaux pensants*], biết vươn lên vì có nhu cầu vươn lên, biết lột xác để trở thành lúa gạo nuôi dưỡng lấy mình, tự duy tự giác thành những cây quý, những rừng thiêng, những bờ cõi không thể phá hủy, cầm cố bán rẻ.

Trước đây người dân sợ hãi một chính quyền cảnh sát bao cấp, nuôi dân như nuôi cá trong bát, như nuôi chim trong lồng, vừa thí vừa nạt, vừa hứa suông vừa trị thật. Ngày nay, người dân thấy rõ các lãnh tụ, các cán bộ hung hăng chỉ là những tên mafia, những kẻ cướp ngày, đáng ghét hơn đáng sợ, đáng cười hơn đáng lánh, đáng tởm hơn đáng theo.

Trước cảnh ngoan cô, lý lợm của chế độ đảng phiệt cộng sản Việt Nam kiêu căng tuyên bố nhằm không có nhu cầu đa đảng, vẫn tiếp tục coi thường ý dân, tiếp tục ngược đãi, trà đạp dân lành, cướp bóc dân oan, trước căn bệnh cộng sản tới giai đoạn di căn, vô phương cứu chữa, toàn dân chỉ còn cách som thức tỉnh, ra công chấp nối, đan buộc thành cuộc cách mạng trúc sậy: chuyển lực kết sinh để “trúc bẫy” toà nhà mục nát của một chế độ hèn nhát khi đối ngoại; dã man gian dối khi đối nội.

Đã tới lúc hai lực lượng trúc thẳng và sậy vững sát cánh thẳng tay “đổi chế độ cũ mà xấu” để dựng nên một chế độ mới có tài năng nhân bản [*a meritocracy*], tự do, đa nguyên, đa đảng. Trong sáng và tự trọng. Hoàn toàn lột xác kiên toàn. Hoàn toàn tử tế, trung trực. Ở giai đoạn này, không có chỗ đứng cho một hình thức dân chủ cuội, cải dạng nguy trang, “đều và bản”, và cũng không thể cấu kết với bất cứ cuộc cải cách giả tạo, lừa bịp nào khác.

Báo *Asia Times* với bài viết nhan đề “Vietnam as Tunisia in Waiting” (*Việt Nam sắp bùng nổ như Tunisia*) của nhà bình luận Adam Boutzan, trong đó nói rằng các bất công xã hội tại VN có thể dẫn tới các cuộc biểu tình lật đổ nhà nước. Bài báo nói rằng thành phần trẻ thành thị Việt Nam có học đông, nhưng việc làm như ý thì không cung cấp đủ, và họ biết rằng tiếng nói của họ không được ai nghe. Việt Nam có dân số 86 triệu người, nhưng có tới 1.2 triệu công an — một lực lượng đầy tham nhũng đang củng cố cho một chế độ độc tài toàn trị. Bài báo nói rằng hãy hình dung khi kinh tế đột nhiên khựng lại, hay khi một sinh viên Việt Nam tốt nghiệp đại học mà không kiếm việc được và phải mở sạp vệ đường bán dưa hấu. Hãy hình dung khi công an tới bắt anh này vì bán không giấy phép và tịch thu dưa hấu. Hãy hình dung anh phản đối cường quyền và bị hạ nhục. Chuyện đó có thể xảy ra tại Việt Nam. Và hãy hình dung khi nhà trí thức bán dạo kia ra đứng trước trụ sở đảng địa phương và tưới xăng tự thiêu...”

Như vậy, cuộc cách mạng muốn hữu hiệu phải bắt nguồn từ **nhu cầu của dân**, từ lòng dân, để **thực hiện một trật tự mới, chân chính, có ích lợi chung cho dân tộc, cho loài người**. Chắc chắn cuộc cách mạng vì dân, vì nước, vì tự do dân chủ, vì trách nhiệm và phẩm giá nhân bản sẽ được sự ủng hộ bởi toàn dân trong nước; bởi quân đội và những thành phần yêu nước, yêu dân; bởi những tổ chức nhân quyền đứng đắn; bởi chính quyền các quốc gia tiến bộ trên thế giới tự do.

Căn bản vẫn là: Việt Nam phải tiến tới một nền dân chủ tự do chân chính, nhân bản, hợp với ý dân và đem lại tương lai tốt đẹp cho dân.

Nhưng đợi sẽ không có. Xin cũng không ai cho. **Chính người dân phải tự tay giành lấy cơ hội. Tự tay giành lấy cuộc Cách Mạng Trúc Sậy đương trở rõ, mọc cành.**

TS. LS. Lưu Nguyễn Đạt
www.vietthuc.org

[1] Thống kê chính thức của CSVN được đăng trong cuốn *Lịch sử kinh tế Việt Nam* (tập hai) cho biết là đã có 172.008 người bị quy vào thành phần địa chủ và phú nông (trong đó có 123.266 người bị quy sai, hơn 70%, tức là bị oan). Theo quan điểm của những người thực hiện cuộc cải cách ruộng đất, đây là những người bị xếp vào loại kẻ thù của nhân dân, bị “đào tận gốc, tróc tận rễ”. Điều này đồng nghĩa với việc họ bị bắn tại chỗ, bị chôn sống hoặc bị lãnh án tù chung thân rồi chết trong nhà giam.

[2] Cuộc Thăm sát Tết Mậu Thân ở Huế, Tuệ Chương (Theo Douglas Pike)
<http://www.thienlybuutoa.org/Misc/TetMauThan.htm>

[3] Tình trạng phản dân, tiếm quyền, bội ước của chế độ CSVN chủ trương nô lệ hoá, bắt lạt hoá dân tộc đã được rất nhiều tác giả tố cáo, với những lời lẽ xót xa [Huy Phương], cay đắng [Lê Diễm Đức]. Xin xem bài “Lạc quan... tự sướng” của Huy Phương, *Việt Thức*, January 24, 2011 và bài “Đàn Cá trong Ao Bác Hồ và Những Con Chó của Pavlov” của Lê Diễm Đức [*Cộng Đồng Việt Nam Nam California, Hồn Dân Tộc*]. Người viết bài tham luận này đã ghi nhận tình trạng “yên phận giả” hay giả bộ yên phận, kiên nhẫn đợi hành động đúng lúc, đúng chỗ. Đó là tình trạng của những người dân “thầm lặng”, mà yêu sách chính đáng của họ có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào. Chỉ cần một duyên cớ, một hạt nước cuối cùng để bát nước đầy bắt đầu tràn lan.

[4] *Foreign Policy*, February 1, 2011, “America’s Other Most Embarrassing Allies, Hosni Mubarak has plenty of company”.

[5] Trích từ Kami, “Thấy gì qua bản Cáo trạng vụ án Cù Huy Hà Vũ?”, *Việt Thức*, February 2, 2011